

E. Kovács Kálmán

Sárospatak

Bár a Nagyalföldön születtem,
s odakötnék gyerekkorom emlékei,
úgy megszerettelek, Sárospatak,
hová férfikorom delén sodort a sors,
hogy nem vágyom már innen el soha.

Budapest aszfaltját 3 évtizedig
koptattam, minden magyar táj borát
megízleltem, bolyongtam Európa
terein és tengerein, s a ki-
kötődben értem révbe végleg én.

Oly kicsiny vagy, te Anti-Chicago,
hogy térkép nélkül eligazodik
testeden az idegenforgalom,
bámulván vörös tornyú váradat,
bolyongván ősi kollégiumodban.

Apró üzemeid csak jelképezik az ipart,
földjeiden csak most tanulják a gazdálkodás
új fogásait, istállóidban kevés
még a barom, hegyaljai nedűdből
a tisztas üzlet kiveszi a sápot.

Szegény vagy, egy szál bélű városom,
sem igényes zsebmetsző, sem valamire-
való sarkangyal nem tud itt
egzisztenciát alapítani.
A költőnek is fölkapik az álla.

A hagyományt a mánál többre tartják, és gyanús jövő-menő a híred, ha nagyapád nem született Patakon. Sok évszázados múltja van a városnak, de nincs a közügyeknek fóruma.

A talponállókban folyik a szó
s az alkohol. Gerendás, Kispiszkos,
Körülzaros,
ti vagytok a megmondhatóí,
minek örül, és miért kutyaistenezik
a féldeciző proletár.

Az ifjúság szentélye, az Iskolakert
tavasszal szerelemmel megtelik,
s a puritán Lorántffy Zsuzsa néni
bronzba öntve is lesüti
szemérmesen a két szemét.

Lehetnek nálad százszor nagyobb városok,
gazdagabbak, híresebbek és szebbek is,
ahol a kultúra az eget ostromolja,
mégis csak téged énekellek én,
s halálomig hű fiad maradok, Sárospatak.

(E. Kovács Kálmán 1970-ben írott versének közlésével a nemrég elhunyt költő emlékének kívánunk tisztelegni.)